

къдри, босо, рязгърдено, с опърпана риза и с къси сиви гащи, че то може да свири така хубаво.

— Орфей, — каза старецът, — търсят те.

— Кой ме търси? — попита спокойно момчето.

— Ето, този чужденец.

Главният прислужник прекрачи грохналия старец и се спусна като луд към малкия пастир.

— Ти ли свиреше преди малко? — хвана го той за ръцете.

— Аз, — отговори бързо Орфей. — Та лошо ли е като свирия?

— Ах! — усмихна се угоднически главният прислужник. — Кой казва че е лошо? Напротив, много беше хубаво, толкова хубаво, че нашият господар поиска да те види.

— Вашият господар ли? — слиса се Орфей. — Този дето е дошъл да се лекува на Големия извор? И дето бил най-богатият човек на света? Че той, като е толкова богат, няма ли си по-големи майстори-свирци?

— Ех! — махна широко с ръка главният прислужник. — Нашият господар има музиканти и певци, каквито другаде в света няма, но пред тебе те не струват колкото една шушка. Всички ние те слушахме и си викахме — не е имало, а няма и да има такъв музикант като тебе... Но да вървим, защото господарят заповяда където те намерим, незабавно да те заведем при него... Хайде, по-скоро, няма време за бавене.

— Трябва да си откарам овцете, — отвърна небрежно и спокойно Орфей. — Как ще ги оставя сред гората — нали татко ще ми се кара!

— Кой ти гледа стадото, бе момко! — изгледа го учудено и малко насмешливо главният прислужник. — Хайде, остави ги тия красти и тръгвай.